

Jak to celé vzniklo

Magie je stará jako lidstvo samo. Jakmile člověk pobral rozum, chtěl najít pevný bod své existence. Tím bodem se nakonec stala jeho mysl, pomocí níž mohl ovlivňovat věci, lidi, zvířata a rostliny kolem sebe. Magie je filozofie praxe. Bez imaginace, bez empatie a bez schopnosti tvořit a používat slova by náš mozek nebyl tím, čím je dnes.

Slyšel jsem sice vtípnou teorii o tom, že velký mozek máme hlavně proto, aby se nám při chůzi dobře držela rovnováha, ale nemohu s tím tak zcela souhlasit. I když je pravdou, že hlavní náplní práce mozku je skutečně neustálé hledání a udržování rovnováhy, ale nikoliv pouze ve fyzikálním slova smyslu.

Prvními svatyněmi byly pro lidi temné jeskyně. Nebyl to jen úkryt před deštěm a před sněhem. Jeskyně byly první katedrály, kde se lidé klaněli Matce Bohyni a zázraku života. Tehdy ještě člověk neměl strach z temnoty. Nezapomínejme, že byl především lovec a většina lovů se odehrávala v noci. Proto byla existence člověka úzce spojená s Měsícem a my můžeme směle mluvit o měsíční fázi magie a náboženství.

Rituály, spojené s Měsícem se staly základem ezoterického pohledu na svět. Později, při přechodu z loveckého způsobu života na zemědělský, se stalo bytí člověka závislé na Slunci a sluneční náboženství začala vytlačovat náboženství měsíční. Mužský sluneční bůh nastoupil na trůn místo měsíční ženské bohyně. Původní čarodějnictví je ale matriarchální, ženské, měsíční.

Grafické symboly mají svůj původ v prvních orientačních značkách a v kresbách, které vyjadřují snahu sdělit ostatním obsah svých představ. Je pravděpodobné, že schopnost rozumět grafickým symbolům má pouze člověk. Není zcela jasné, jestli tuto schopnost měli také neandrtálci, kteří představují geneticky odlišnou větev myslících bytostí. Pokud ne (což je dost pravděpodobné), dalo by se říct, že to byla právě schopnost používat symboly (a symbolickou magii), co umožnilo přežít našemu druhu.

Důkazem fascinace z grafické a magické tvorby jsou otisky dětských rukou, staré několik desítek tisíc let, nalezené v jeskyních a fantastické obrazy pravěkých zvířat. Obtisknuté ruce nebo spíš dechem vytvořené siluety rukou (pravěcí malíři si dávali do pusy směs okru a popela a to vše prskali na zed' před sebe) vypovídají o tom, že už tehdy měl člověk víru v moc svých myšlenek. Obraz, symbol, „podpis“, to všechno mělo pro člověka zvláštní, dnes bychom řekli magický, význam. A nebyly to jenom svaly a fyzická odolnost, co lidem pomohlo vyrovnat se s drsnými přírodními podmínkami a přežít dobu ledovou. Byl to instinkt, povýšený na fantazii a schopnost imaginace a empatie, schopnost vcítit se do uvažování jiných

bytostí. A samozřejmě i schopnost používat slova, pomocí nichž se v našich hlavách vytváří obraz okolního světa.

To z nás učinilo nejsilnějšího predátora na této planetě. Myslicí člověk se dokázal rychle učit, předvídal situace, vracel se do minulosti, analyzoval a plánoval si budoucnost. A hlavně stále porovnával různé věci a jevy a hledal pro ně společné jmenovatele, což se stalo základem všech rituálů, které známe a používáme dodnes.

Rituál – myšlenka převedená do praxe

Říká se, že lidé začali dělat rituály, aby si pojistili příští východ slunce, střídání ročních období, úspěšný lov nebo dobrý porod svým ženám, tedy v podstatě věci, které by se zřejmě odehrály i bez provádění složitých rituálů. Myšlenka rituálu vychází z toho, že když něco napodobíme, pokud možno, co nejpřesněji a vneseme do toho pár menších změn, neboli stvoříme svou vlastní verzi již hotového příběhu, začnou se po čase tyto změny přenášet do skutečnosti.

Rituál opakujeme tak dlouho, až se staneme součástí toho, co sledujeme.

V bojovém umění se donekonečna napodobují pohyby bojujících zvířat.

Opakují se tak dlouho, až přejdou do krve. Když se člověk učí hrát na hudební nástroj, cvičí tak dlouho, až se nástroj stane téměř součástí jeho těla. Říká se tomu, získat pro něco cit. Nebo nátisk.

Dobrý řidič vnímá auto jako součást své tělesné schránky. Narazí pneumatikou do výmolu, zasyčí a stáhne obličej do grimasy, jako kdyby se sám udeřil do ruky nebo do nohy.

Účelem rituálu na „východ Slunce“ není zajistit, aby Slunce skutečně vyšlo, ale má nám umožnit plný prožitek východu Slunce. Ten, kdo rituál provádí se na chvíli ztotožňuje s východem Slunce, zapojuje se do procesu, stává se jeho součástí.

K čemu je to dobré?

Dejme tomu, že když se člověk rituálně sžil s určitým druhem trávy, mohl z ní v průběhu poměrně krátkého času vypěstovat obilí.

Dejme tomu, že domestikace mnoha druhů zvířat byla usnadněná právě podobnými rituály - dodnes není tento proces uspokojivě vysvětlen.

Ale je i možné, že pouze člověk, který se rituálně sžil se svým výzkumem, mohl mezi stovkami plísni objevit penicilin. Náhodička.

Prostě a jednoduše - člověk, který se pomocí rituálu, ať už ho nazýváme soustředěním, meditací, kontemplací, prožitkem, výzkumem, tréninkem, cvikem nebo praxí, může využít jevů, známých jako inspirace, analogie, synchronicita, přirozená autorita či konstruktivní nápad.

Nebudeme daleko od pravdy, když řekneme, že se naše myšlení a myšlení lidí, kteří žili před třiceti tisíci lety od sebe nijak zvlášť neliší. Potřebu rituálů máme dodnes. Není to jenom mše v kostele, ale také svatba, soud, promoce, přijímací zkoušky, přísaha, slavnostní sliby, slavení svátků... Kdysi byl každý rituál jakýmsi zpečetěním úmluvy mezi člověkem a Gaiou – Matkou Zemí. Člověk věděl, že když si něco silně představí a dokáže onu představu několikrát zopakovat, ovládne génia věci, po které touží. Rituál pomůže přenést naše přání do praxe.

Pravěký člověk používal analogie. Věděl, že když ztopořený úd v extázi zasune do své ženy, vznikne život. Věděl, že když vztyčí menhir, stane se totéž, oplodní přírodu – Velkou Matku a bude dobrá úroda. Jeho stáda budou mít dostatek potravy a tím pádem bude mít dostatek potravy i on. Rituály byly čím dál tím složitější a propracovanější, podle toho, čím složitější byla doba. Čím nevyzpytatelnější byla příroda, tím se stávaly rituály více složité ale i krvavé. Lidé museli obětovat to nejlepší, co měli, aby si naklonili přízeň bohů nebo spíše Matky Bohyně. Obětovali muže v plodném věku, zvířata a dokonce i svoje nejchytřejší a nejzdravější děti. Protože lidé přežili dodnes, je možné, že takovéto počínání mělo svůj smysl. I když se nám může zdát velmi bizarní.

Žena šamanka

Ve světě rituálů a magie byla žena odrazem velké matky přírody, byla její reinkarnací, prodlouženou rukou. Byla obrazem Měsíce, její tělo se mu podřizovalo, žena přibývala a ubývala stejně jako Luna, menstruovala v pravidelných měsíčních cyklech a hlavně dávala život. Stejně tak ho mohla i brát. Je hodně pravděpodobné, že prvními šamankami byly ženy. Pro jejich podobnost s přírodou a proto, že mají velmi tajemný dar - mohou plodit nový život. Kdo jiný by mohl komunikovat s přírodou, s Velkou Matkou Bohyní? Kdo jiný by mohl předvídat, kdy přijdou velká stáda zvířat, kdo jiný mohl uzdravovat, znát tajemství rostlin a rozumět hvězdám na nebi? Žena je tím, komu vděčíme za přítomnost, ona viděla díky své intuici do minulosti a do budoucnosti. Ona se mohla opřít o své schopnosti a znalosti a ona si mohla být jistá svojí podstatou.

V té době byli ještě muži pravděpodobně skutečnými muži, moc toho nenamluvili, ale konali. Měli sílu, byli zruční a překypovali nespoutanou živočišností. A svoji ženu – bohyni, která uměla komunikovat s přírodou a celým vesmírem, milovali. Uctívali ji jako bohyni. Tehdy by se asi z prodeje viagry žádný velký obchod neudělal. Sex byl chápán jako radost ze života, jako samozřejmost, ne jako povinnost.

Muž nechápal penis jako prodloužení svého ega, ale jako součást své existence. A v tom je setsakramentský rozdíl. To, co potom přišlo, by se

dalo nazvat zotročením a holocaustem ženy. Její síla a svoboda byly okleštěny, stala se chodící vaginou. Badatel v oboru mytologie Joseph Campbell řekl, že s existencí ženy a s jejím působením všechno stojí a padá. Celý cyklus lidské existence. Magická síla ženy a zázrak ženství není menším divem, než sám vesmír. To dalo ženě úžasnou sílu a jedním z hlavních zájmů mužské populace se stala snaha tuto sílu zlomit, ovládnout ji a využít ve svůj prospěch.

Existuje studie, která zkoumá DNA člověka, podle níž jsme všichni potomci jedné jediné matky. Je pravděpodobné, že lidé začali Matku Bohyni uctívat v době, kdy neandrtálci začali ustupovat před homo sapiens. Je pravda, že malby z těchto vzdálených dob zobrazují zvířata a ve vzácných případech také muže v maskách, ale jedna z nejstarších zachovaných maleb člověka je žena s bujnými tvary, na hlavě má špičatou čepici a jmenuje se Venuše z Lossei.

Bylo nalezeno mnoho ženských sošek, vytvořených z kamene, kostí, či mamutích klů. Bohyně, kterou známe pod názvem Věstonická Venuše pochází z obrovského množství neolitických sošek. Nacházely se všude a po tisících. Mužských sošek bylo nalezeno jen málo. Je logické, že to bylo právě proto, že žena má dar života, zatímco mužské tělo tímto zázrakem nedisponuje. Ovšem existují i teorie, že šlo o něco, co se podobalo dnešní pornografii. Což je samozřejmě, pokud to budeme brát doslova, hloupost. Tyto sošky jsou především matky, ztvárněné, jak sedí na bobku při rození dětí nebo jak ukazují svá ňadra a své genitálie, ovšem v tom není nic pornografického, je to život sám ve své nejryzejší podobě.

V dnešní archeologii se skutečně mnoho mužů domnívá, že nálezy takzvaných Venuší, sošek, u nichž jsou zvýrazněny ženské znaky jako velká ňadra, břicho, boky, stehna zadek, byly jakousi primitivní pomůckou pro povzbuzení erotické fantazie muže. Podle těchto patriarchálních archeologů byla žena důležitá pro společnost, protože stejně jako ovce nebo kráva dokázala rodit děti a starat se o ně. Tato představa bohužel přetrvává dodnes. V poslední době však archeologické výzkumy podtrhli nohu zakořeněné představě, že muž byl lovec a žena matka, opečovávatelka rodinného krbu. Našly se důkazy, že se ženy aktivně podílely na lovu. V době, kdy se lidé živili sběrem, lovem a rybolovem, kdy byla zvěř v pohybu, pronásledovali ji všichni. V té době zřejmě panovala mezi lidmi téměř absolutní rovnost. Samozřejmě i sexuální rovnost, neboli rovnost mezi mužem a ženou. Těžko říct, kdy se uskutečnil onen přechod, kdy žena přestala být ztělesněním bohyně a muž ji přestal uctívat. Dříve se tradovalo, že právě v zemědělských společnostech neolitu byla žena onou bohyní, ale zřejmě je to právě naopak. V loveckých společnostech paleolitu ještě požívala výsadní postavení ve společnosti, ale s nástupem zemědělství začala být chápána jako chodící inkubátor.

Rozhodně, ale i tehdy bylo podstatou magie a rituálů napodobování všeho, co se odehrávalo v přírodě a kolem člověka samotného.

S nástupem patriarchálních společností, jako byli Áriové v Indii nebo Řekové a Římané v Evropě byla žena společensky potlačena do pozadí. Poslední a největší ranou do ideálů feminismu bylo pro nás křesťanství, přestože paradoxně Ježíš sám byl feministou par excellence. Ve zbývajícím světě to byl islám, judaismus a další patriarchální náboženství. Mimochodem, je zajímavé, že všechna tři nejsilnější patriarchální náboženství vznikla z jediného základu.

Na to, proč žena ztratila své postavení, se názory různí. Možná kvůli přelidnění, možná kvůli bitvám o půdu a pravděpodobně v tom sehrál svou roli i vynález železa a meče, pomocí něhož začal muž bojovat.

Někdy kolem roku 4000 př.n.l. se na bažinatých rovinách Mezopotámie, mezi Eufratem a Tigridem, usadili lidé – Sumerové. V jejich městech vždy byly vládkyně, které byly ztotožňovány s bohyní. Během následujících tisíc pět set let byly poznatky Sumerů přejímány všemi národy, od Anatolie (Turecko), až po Egypt, od pobřeží Středoziemního moře, po Írán. Ve všech těchto zemích byla bohyně zosobněním času, prostoru a příčin, v nichž všechen život nachází svůj počátek a konec. Byla základní substancí, jiskrou života, z níž byla stvořena těla lidí, živočichů a rostlin.

Asi 3000 let př.n.l. začal úpadek starého náboženství a matriarchát byl nahrazen patriarchátem. Rovnováha mezi Měsícem a Sluncem byla narušena. Bohyně Luny musely ustoupit bohům Slunce. Dříve lidé chápali ženu jako aspekt měsíční bohyně, věděli že z temnoty ženského lůna se rodí nový život. Časem se ale začali bát noci a zapomněli, že noc je matkou života. Zapomněli na to, že kdysi žili v jeskyních, které už C. G. Jung symbolicky přirovnával k ženskému lůnu a že právě zde, u plápolajících ohňů a stínů, které se mihotaly po stěnách jeskyní, se rodila mysl člověka. Právě zde se učil napodobovat přírodní pochody.

Velká Matka Bohyně měla mnoho jmen. U Sumerů se jmenovala Inanna a Ereškigal, v Babylonii to byla Ištar a Thiamat, v Kanaanu Astarté, v Malé Asii bylo její jméno Kybelé, v Egyptě byla spojována s bohyní Nut, Ísis, Hathor a Maat. Ve starém Řecku Afrodité, Deméter, Hekaté, Persefóne, Héra a v Římě to byla Diana a Juno. Na Dálném východě to byla Šakti, Lakšmi, Kálí, a později triumfálně vstoupila pod jménem Marie do křesťanství, ale pořád to byla ona, velká matka, velká zasvětitelka člověka do magických tajemství přírody.

Ze začátku se křesťanství pokoušelo obejít ženské božství, ale marně. Kult Panny Marie je ve všech křesťanských zemích velmi silný. Přestože Nový zákon ji zmiňuje jenom jako „tu, jež porodila Ježíše Krista“ a dál ji nijak zvlášť nerozebírá, lidé si ji opět dosadili na místo, které jí náleží.

Nicméně Žena, skutečná žena se stala vzácnou. Stala se vymírajícím živočichem. A loveckou trofejí. Ženskost v tomhle světě už dávno ztratila svůj punc ryzosti. A spolu s ženou se racionální rozum snažil potlačit i magii a rituály. Troufáme si ale říct, že veškeré mužské objevy ve filozofii, v technice, astronomii a ve vědě, se mohly uskutečnit jen díky tomu, že na něj pracoval otrok jménem žena. Ale zdá se, že se blýská na lepší časy a že opět přichází doba, která ženě umožní dohnat ztracený čas a dostat se zpátky tam, kam přirozeně patří a kde už kdysi byla. Do čela lidské společnosti. Takže si myslíme, že nenastane věk Vodnáře, ale Vodnářky. Díky oběti, kterou žena podstoupila, se opět vynoří z temnoty prvotní jeskyně a opět bude učit člověka přirozenému myšlení.

Poznámka

Atlantida - kolébka magie? – Monica Star

Téměř všechny prameny, zabývající se magií, udávají jako kolébku tohoto posvátného umění starý Egypt. Legendy ale dále tvrdí, že egyptští kněží používali magii jako odkaz nebo dědictví po zaniklé Atlantidě, měli tedy všechny vědomosti od těch, kteří zkázu Atlantidy přežili.

Dále se traduje, že původní, pravá magie po vpádu Hyxů do Egypta byla ukryta jednou provždy, přenášena hermeticky (ezoterně, enigmaticky) a je odkrývána jen nejvyšším vyvoleným jedincům, po složení velmi přísných zkoušek.

Co se Atlantidy týče, myslím, že v době, kdy o ní psal Platón, netušil, kolik neplechů tato legenda napáchá. Po Platónovi psal o Atlantidě kromě jiných i Ignatius Donnelly, úspěšný spisovatel a neúspěšný kandidát na amerického senátora. Donnelly byl dokonce zastáncem evoluce, nepochyboval o tom, že se člověk postupně vyvíjel „z opice“.

Donnellyho Atlantida se proslavila po celém světě, ale od chvíle, kdy se jí chytila madame Blavatská, ruská cestovatelka a zanícená spiritistka, nastal velký zmatek. Nejenom proto, že pro Blavatskou byla evoluce trapný omyl, ale známá spiritistka si začala legendu upravovat pole svého. Ve svých knihách psala, že vesmírní vládci z Atlantidy byli pravými předky člověka a že árijští hindové si dokázali udržet atlantskou neposkvrněnost, na rozdíl od izraelitů. Díky názorům Blavatské se učení o Atlantidě stalo učním o rasové nadřazenosti.

Ironií osudu to byli právě protagonisté třetí říše, kteří se jako první chopili teorie o Atlant'anech a jejich nadřazené čisté rase. Byli přesvědčeni, že Germáni jsou přímými potomky Atlant'anů.

Ve dvacátých letech procházeli Němci krizí identity a naneštěstí tady byly romány Edmunda Kisse, vydávané na počátku třicátých let. Kiss psal, že árijská rasa vznikla tak, že vesmírné ledové těleso se kdysi srazilo ze Zemí a